

Sv. Benedikt na Monte Cassinu

Razgovori 2,2,8-11

8. PETER: Prosim te, povej mi še, v katere kraje se je potem preselil sveti mož in ali je tam pozneje storil kakšne čudeže.

GREGOR: Sveti mož se je preselil drugam, vendar ni zamenjal nasprotnika, temveč le kraj. Odšel je namreč na Goro Kasin (Monte Cassino), kjer je prestal toliko hujše boje, kolikor bolj odkrito je tam našel samega učitelja hudobije, ki se je bojeval proti njemu.

Na pobočju zelo visoke gore leži namreč utrjeno naselje, imenovano Kasin. Gora ga s svojim široko razprtim pobočjem kakor v naročju sprejema, nato pa se še za kakšne tri milje dviga v višino in kakor s svojim vrhom sega proti nebu.

Tam je stal zelo star tempelj, v katerem je po starodavni navadi poganov nespametno podeželsko ljudstvo častilo Apolona. Naokrog so se razraščali tudi sveti gaji, posvečeni češčenju demonov, kjer je v tistem času blazna množica nevernikov z vso vnemo še vedno opravljala bogokletna darovanja.

Ko je Božji mož prišel tja, je razbil malika, podrl oltar, posekal svete gaje, v samem Apolonovem templju pa je postavil kapelo svetega Martina. Na mestu, kjer je stal Apolonov oltar, je zgradil kapelo svetega Janeza. Ljudi, ki so prebivali po vsej okolici, je z neutrudnim oznanjevanjem nenehno vabil k veri.

9. Toda stari sovražnik tega ni mogel mirno prenašati. Svetemu možu se ni več prikazoval skrivaj v sanjah, temveč se je njegovim očem kazal v odprtem videnju in se z glasnim kričanjem pritoževal, da trpi nasilje. Njegov glas so slišali tudi bratje, čeprav njegove podobe niso videli.

Kakor je častitljivi oče sam pripovedoval svojim učencem, se je isti stari sovražnik njegovim telesnim očem prikazoval kot strašna in z ognjem razvneti pojava; zdelo se je, da divja proti njemu z usti in očmi, ki so plameneli.

Kaj je govoril, pa so slišali vsi. Najprej ga je namreč klical po imenu. Ker pa mu Božji mož sploh ni odgovarjal, je kmalu izbruhnil v žaljivke. Vpil je: »Benedikt! Blagoslovljeni!« Ko pa je videl, da od njega nikakor ne dobi odgovora, je takoj nadaljeval: »Maledikt! Prekleti, in ne blagoslovljeni! Kaj imaš z menoj? Zakaj me preganjaš?«

Toda zdaj je treba pripovedovati o novih spopadih starega sovražnika z Božjim služabnikom. Čeprav jih je sprožil po svoji volji, mu je nevede pripravljala priložnosti za zmago.

Nekega dne so bratje gradili bivališča tiste samostanske naselbine. Sredi gradbišča je ležal kamen, ki so ga sklenili uporabiti pri zidavi. Dva ali trije ga niso mogli premakniti, zato se jim je pridružilo še več bratov. Kljub temu je ostal tako nepremičen, kakor da bi bil s koreninami vraščen v zemljo. Očitno je bilo, da na njem sedi sam stari sovražnik, saj ga roke tolikih mož niso mogle premakniti.

Ker je nastala takšna težava, so poslali po Božjega moža, naj pride in z molitvijo prežene sovražnika, da bi mogli kamen dvigniti. Sveti Benedikt je takoj prišel, molil in dal kamnu blagoslov. Tedaj so ga dvignili s takšno lahkoto, kakor da prej sploh ne bi imel nobene teže.

10. Nato se je Božjemu možu zazdelo prav, da bi na tistem mestu kopali zemljo. Ko so bratje kopali vedno globlje, so tam našli bronastega malika. Ker so ga za nekaj časa mimogrede odvrgli v kuhinjo, se je nenadoma zazdelo, kakor da je tam izbruhnil ogenj. V očeh vseh menihov je bilo videti, kakor da bo vsa kuhinjska stavba zgorela.

Bratje so z vpitjem hiteli nositi vodo, kakor da bi gasili požar. Hrup je priklical Božjega moža. Ko je spoznal, da je ogenj le v očeh bratov, sam pa ga ne vidi, je takoj sklonil glavo k molitvi. Nato je poklical brate, za katere je videl, da jih vara prividni ogenj, in jim naročil, naj se pokrižajo po očeh, da bodo uzrli kuhinjsko poslopje nepoškodovano in ne bodo več gledali plamenov, ki jih je pričaral stari sovražnik.

11. Ko so bratje zaradi potreb gradnje zid pozidali nekoliko više, je Božji mož ostajal zaprt v svoji celici in se posvečal molitvi. Tedaj se mu je prikazal stari sovražnik in se mu posmehljivo pohvalil, da je namenjen k bratom, ki delajo.

Božji mož je po hitrem slu takoj poslal bratom sporočilo: »Bratje, bodite previdni, kajti prav v tej uri prihaja k vam hudobni duh.« Sel je komaj izgovoril te besede, ko je hudobni duh porušil zid, ki so ga zidali, in pod njegovimi razvalinami pokopal mladega meniha, sina nekega državnega uradnika, ki ga je padajoče kamenje hudo zmečkalo.

Vsi so bili pretreseni in silno užaloščeni, ne toliko zaradi porušenega zidu kakor zaradi ponesrečenega brata. Z veliko žalostjo so o tem nemudoma obvestili častitljivega očeta Benedikta. Ta je ukazal, naj ranjenega mladeniča prinesejo k njemu. Prenesti so ga mogli le zavitega v grobo meniško ogrinjalo, saj mu padajoče kamenje ni zdrobilo le udov, ampak tudi kosti.

Božji mož je nato ukazal, naj ga položijo v njegovo celico na rogoznico, ki jo po domače imenujejo *matta*, na kateri je imel navado moliti. Ko je brate poslal ven in zaprl vrata celice, se je molitve lotil še z večjo gorečnostjo kakor po navadi.

In glej čudež! Še isto uro je mladeniča vrnil zdravega in nepoškodovanega, prav tako krepkega kakor prej, ter ga poslal nazaj na isto delo, da je skupaj z brati dokončal zid. Tako se je izkazalo, da se je stari sovražnik prezgodaj veselil in mislil, da bo mogel Benedikta zasmehovati zaradi smrti njegovega učenca.